

Nem vagy névtelen

A bizalom, amit nem te választottál

Egyszerűen fogalmazva: az e-mail-címeddel bárki másodpercek alatt kiderítheti, hol van fiókod, és néha az arcodat és a nevedet is. Ez nem hiba: az internet mindig is így működött. A kérdés nem az, hogy láthatnak-e — láthatnak —, hanem az, hogy kiben vagy kénytelen megbízni. És csak egyetlen hely van, ahol nincs senki a közepén: a közvetlen beszélgetés, egyik eszközről a másikra.

Elegendő egy e-mail-cím. Nem feltétlenül a tiéd: bárkié. Beírják egy maréknyi ingyenes eszközbe — legális, nyilvános, bárki számára elérhető, aki keresni akarja —, és másodperceken belül megjelenik egy lista: milyen szolgáltatásokban regisztrálták ezt az e-mail-címet, néha egy profilkép, néha egy név és egy vezetéknev, amelyről a tulajdonos azt hitte, hogy soha senkinek nem adta meg. Nem kell technikai szakembernek lenni. Nem törnek fel semmilyen jelszót. Nem követnek el semmilyen bűncselekményt. Mindez az információ már ott volt — közzétéve, regisztrálva vagy kiszivárogtatva —, és csak arra várt, hogy valaki vegye a fáradságot és összegyűjtse.

Csábító ezt hibaként értelmezni: részként, figyelmetlenségként, valamiként, amit valakinek meg kellene javítania. De nem az. Ez a nyílt web normális működése. Minden alkalommal, amikor regisztrálsz egy szolgáltatásra, kitöltesz egy űrlapot, közzéteszel egy értékelést, vagy felbukkansz valaki más adatszivárgásában, nyomot hagysz. Ezek a nyomok önmagukban nem súlyosak. A probléma — ha egyáltalán probléma — ezek összekapcsolásából fakad, és összekapcsolni őket egyszerű.

Itt sokan egy ésszerű mondattal védekeznek: «nincs takargatnivalóm», vagy «vigyázok a fiókjaimra». Az első összetéveszti a rejtőzködést a választással; erre még visszatérünk. A második figyelmen kívül hagyja, hogy a nyomok nagy részét nem te hagyta: a cégbíróság, az adatszivárgást elszenvedő weboldal, vagy az az ismerős hagya, aki feltöltött egy közös képet és megjelölt rajta. Az anonimitás az interneten szinte soha nem egy tulajdonság, amivel rendelkezel; legfeljebb sötétség: az az átmeneti tény, hogy még senki nem vette a fáradságot, hogy megnézzé.

Eddig arról beszéltünk, hogy mit tehet meg egyetlen ember másodpercek alatt, kézzel. Most vedd ki a képletből az embert. Ami éveken át védett minket a legtöbbünket, nem az anonimitás volt, hanem az érdektelenség: ahhoz, hogy megtaláljanak, valakinek vennie kell a fáradságot a keresésre, és senkinek sincs ideje mindenkit megnézni. Ez az utolsó akadály — a keresés erőfeszítése — pont az, amivel egy gép nem rendelkezik. Egy automatikus rendszer elvégezheti ugyanezt az összevetést nem egyetlen célpont, hanem egy egész népesség ellen; nem egyszer, hanem megállás nélkül; nem gyanú alapján, hanem alapértelmezés szerint. Amit régen egy nyomozó órák alatt végzett el egy emberen, az ma már milliókon történik meg egyszerre, anélkül, hogy ez bárkinek időbe vagy figyelmébe kerülne. Nem kell találgatni, hogy ki akarná ezt tenni — egy vállalat, egy csoport, egy állam —; elég megérteni, hogy már nem kell választani, hogy kit figyeljenek meg. Mindenkit meg lehet figyelni.

Ezért a «megtalálhatnak-e?» a rossz kérdés. A válasz igen, és ez egyre inkább így lesz. A hasznos kérdés más: kiben és mennyire vagyok kénytelen megbízni ahhoz, hogy kapcsolatban élhessek? Mert valójában ezt csinálod minden nap, szinte mindig anélkül, hogy belegondolnál. Bízol benne, hogy a szolgáltatás, ahol regisztrálsz, jól fogja őrizni az adataidat. Bízol benne, hogy a szolgáltatód nem hallgatja le a hívásaidat. Bízol benne, hogy az üzenetküldő alkalmazás, amit mindenki használ — mondjuk a WhatsApp —, azt teszi, amit állít. Bízol a köztes szerverben, az azt üzemeltető cégben, az országban, ahol található, az ingyenes eszközben, amit valaki feltett a

hálóra. Mindezek a láncszemek egy-egy bizalmi döntést jelentenek. A különbség az, hogy ezek közül szinte egyiket sem te hoztad meg tudatosan: csomagban érkeztek. Ezeket a láncszemeket, amelyek beékelődnek közzéd és a másik személy közé, a szaknyelv megbízható közvetítőknak hívja; a nevük kevésbé fontos, mint az a tény, hogy ott vannak, és hogy sokan vannak.

Van egy őszinte módja annak, hogy mindezt ellenőrizd: próbáld ki magadon. És nincs szükséged rá, hogy mi adjunk neked bármit is. Nyisd meg a böngésződet, írd be három vagy négy szót — valami ilyesmit, hogy «mit tud az internet az e-mailemről» —, és maga a web fogja eléd tenni az eszközöket. Ez az egyszerűség már önmagában is a válasz fele: ha te tíz másodperc alatt megtalálod őket, bárki megtalálhatja, amit rólad mondanak.

Nem kínálunk neked saját listát, és ez szándékos. Ha adnánk egyet, bíznod kellene bennünk: hogy jól választottunk, hogy ezek az oldalak öt év múlva is megbízhatóak lesznek, és hogy egyik mögött sincs — ma vagy holnap — rossz szándékú ember. Nem tehetünk ilyen ígéretet olyan oldalak esetében, amiket nem mi irányítunk, és inkább nem teszünk olyan ígéretet, amit nem tudunk betartani. Pontosan erről szól ez a cikk. De ha te magad keresel rá, annak ára van: a keresőmotor nem tesz különbséget a legitim oldal és a csapda között. Triviális dolog létrehozni egy olyan oldalt, amely egy valódi eszközt utánoz, elkéri az e-mail-címedet és megtartja. Szóval, mielőtt bárhova is beírnál bármit, érdemes tudni olvasni a címeket.

Megjegyzés — olvasd el a címet, mielőtt megbízol benne. Egy hamis oldal az utolsó pixelig lemásolhat egy valót; amit szinte soha nem tud meghamisítani, az a címe. Mielőtt bármit beírnál egy oldalra, a címsort olvasd el, ne az oldalt. A mérvadó név az, ami az utolsó rész (.com, .org, .hu) bal oldalán található: a biztonságos-bank.furcsa-oldal.top esetében a valódi tulajdonos nem a bankod, hanem a furcsa-oldal.top. Óvakodj a felcserélt betűktől (o helyett 0), a felesleges szavaktól, a váratlan helyeken lévő kötőjelektől és a furcsa végződésektől. A lakat és a https csak azt jelzik, hogy a kapcsolat titkosított — nem azt, hogy a tulajdonos becsületes —: a csalóknak is van lakatjuk. A «hirdetés» felirattal ellátott első találatok pedig azért vannak ott, mert valaki fizetett értük, nem azért, mert megbízhatóak. Minden egyes ilyen ellenőrzés mélyén ugyanaz a kérdés rejlik: mennyire bízom ebben a címben, és miért?

Ideérve érdemes leírni mindennek az ellentétét: egy közvetítő nélküli csatornát. Két ember, egyedül egy hegycsúcson, beszélgetnek. Nincs postás, nincs telefonközpont, nincs szerver, nincs cég, nincs ország a kettő között. És mégis, figyelj meg: a bizalom ott sem tűnik el. Ha elmondasz egy titkot a másik embernek, bízol benne. Ezt a bizalmat nem lehet elvenni — és nem is szükséges —, mert ez az egyetlen, amit te magad választottál: tudod, kiben bízol, és miért.

Ami nincs a hegyen, az minden más. Nincs senki a közepén. És ez, nem pedig más, az egyetlen modell, amely őszintén lemásolható a digitális világban: egy közvetlen csatorna az egyik eszköztől a másikra, anélkül, hogy bármi vagy bárki lenne az úton. Ez nem szünteti meg a bizalmat — ez hazugság lenne —, hanem megszünteti a közvetítőket. Téged hagy kettesben az egyetlen elkerülhetetlen bizalommal, azzal, amit te választottál. Egyébként ebből az architektúrából írjuk ezeket az oldalakat; de az érv önmagában is megállja a helyét, bárki is építi fel.

Tehát nem, nem vagy névtelen, és valószínűleg már soha nem is leszel. De nem ez volt az a csata, ami igazán számított. Nem lehet élni — sem böngészni — anélkül, hogy bíznanak valakiben; aki ezt megpróbálja, nem lesz szabadabb, csak magányosabb. Az érettség nem a bizalmatlanság, az a naivitás egy másik formája. Az érettség az, hogy igényesek vagyunk: tudjuk, kinek, mennyire, és miért cserébe adjuk a bizalmunkat, és — mindenekelőtt — tudjuk, mikor adjuk oda valakinek úgy, hogy nem mi döntöttünk róla.

Az életben szinte semmi sem fekete vagy fehér; szinte minden a köztes szürkeségben él, és megtanulni mozogni ebben a szürkeségben, nagyjából azt jelenti, hogy az embernek van ítélőképessége. Az egyetlen kivétel az, ami már a gyárból jól elkészítve érkezik: az, ami a felépítésénél fogva nem kéri, hogy bíz meg másban, csak abban a személyben, akivel már eldöntötted, hogy beszélgetsz. A többi — minden más — annak a kérdése, hogy mennyire, és kiben.

Szerkesztői megjegyzés: amikor ezek a Cuadernos cégeket vagy termékeket neveznek meg, az nem vádaskodásból történik. Azok, akik készítik őket, olyan munkát végeznek, amelyet milliók használnak és

értékelnek. Amire rámutatunk, az strukturális — a modell, nem a márka. A márkák példaként jelennek meg, mert ezeket ismeri fel az olvasó.

Források és további olvasnivalók

- OSINT (nyílt forráskódú hírszerzés) — információgyűjtés a már nyilvános adatokból; ez nem behatolás vagy kémkedés.
- Reglamento (UE) 2016/679 (RGPD) — a személyes adatok kezeléséről, beleértve az egyénileg nyilvános adatok összesítését is.
- Nyilvános nyilvántartások (cégbírósági, bírósági, ingatlannyilvántartás) — a személyes információk törvényes és bőséges forrása szinte egész Európában.
- Ugyanebben a gyűjteményben: a végpontok közötti titkosításról, valamint az «Amit egy aláírás nem tud megoldani» című füzetek egy másik szögből bontják ki ugyanezt a gondolatot.

[← Előző Amit egy aláírás nem tud megoldani](#)

Legutóbbi olvasmányok

- [Reflexió · 2026. május 27. Amit egy aláírás nem tud megoldani](#)
- [Elemzés · 2026. május 26. Valódi vs. látszólagos adatvédelem: a kérdések, amelyeket érdemes feltenni](#)
- [Elemzés · 2026. május 25. Self-hosting mint szakmai gyakorlat](#)

Vigye magával ezt a cikket, ahová csak szüksége van rá.

[↓ Markdown](#) [↓ Egyszerű szöveg](#) [↓ PDF](#)

A fájl letöltődik az Ön eszközére. Onnan elmentheti, importálhatja a Solo2-be, vagy megoszthatja bárhol. A Cuadernos nem dönt Ön helyett a fájl sorsáról.

Viaszpecsét · SHA-256 05d55ed2adde9dbcf91dd46c917901bad9b0baad523862ccdf8006109f5fe9e1

[Funkciók](#) [Újdonságok](#) [Blog](#) [Súgó](#) [Rólunk](#) [Kapcsolat](#)
[Átláthatóság](#) [Ellenőrzés](#) [Adatvédelem](#) [Feltételek](#) [Sütik](#)

Cuadernos Lacre · A [Menzuri Gestión S.L.](#) kiadványa ·
írta R.Eugenio · szerkesztette a [Solo2](#) csapata.

Ez a weboldal nem használ sütiket. Mindazt, amit a böngésződ betölt, mi írtuk vagy mi felügyeljük, és a saját európai szervereinken van tárolva: a névtelen látogatásszámláló (Umami, saját tárolású) és a nyelvválasztóhoz, valamint a világos vagy sötét témára vonatkozó beállításodhoz szükséges minimális JavaScript, amely a saját eszközödön tárolódik. Nincsenek külső cégektől származó erőforrások, nincsenek nyomkövetők, nincs profilalkotás, nincs adatmegosztás. Ha követni szeretne minket: [RSS](#).